

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянта (позивача): Олійника Дмитра Вячеславовича,

**у справі № 2а-118/11, пр. 2а/761/4/14 (суддя Літвіна Н. М.)
на апеляційну скаргу КМДА**

ЗАПЕРЕЧЕННЯ.

Доводи апеляційної скарги, поданої від імені КМДА, не ґрунтуються на нормах процесуального і матеріального права, у зв'язку із чим підлягають відхиленню колегією суддів, виходячи з наступного.

Нібито недоведеність застосування до мене оспорюваних у цій справі розпоряджень спростовується матеріалами справи, а саме рахунками КП ГІОЦ, листуванням з КП «Липкижитлосервіс» і Печерською РДА в м. Києві, які датовані часом як до, так і після подачі первісного позову. Крім того, у справі на стороні мене, як позивача беруть участь треті особи, які по-суті є тотожними зі мною позивачами і котрими також надані відповідні докази застосування до них оспорюваних розпоряджень.

Закон України № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ» доповнено статтею 10-1 згідно із Законом № 2500-VI, що набрав чинності 09.09.2010 р. Відповідно, дія положення цього законодавчого акту не поширюється на правовідносини, які виникли у червні 2010 р. (згідно ст. 58 Конституції), коли мною було заявлено адміністративний позов.

У рішенні КМР від 27 травня 2010 року № 805/4243 «Про оптимізацію структури виконавчого органу Київради (Київської міської державної адміністрації)» йдеться про ліквідацію, реорганізацію і перейменування деяких структурних підрозділів КМДА, а не про утворення Київрадою власного виконавчого органу.

Мною не оспорується, що виконавчим органом КМР є КМДА, а КМР при цьому може утворювати й інші виконавчі органи. Предметом спору є те, що КМР VI скликання такого органу з червня 2008 р. в порядку, передбаченому законодавством Статутом територіальної громади м. Києва утворено не було, а відповідачем зворотного не спростовано. Згідно ст. 4 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплено принцип виборності, а тому посилання на утворення виконавчих органів Київрадою попередніх скликань не може братися до уваги, оскільки це не є предметом доказування у даній справі.

Також не є предметом спору делегування КМДА Київрадою попередніх скликань повноважень органів місцевого самоврядування та форма актів КМДА, згідно її Регламенту. Предметом спору є відсутність юридичних фактів колегіальності рішень органу місцевого самоврядування щодо тарифів на теплову енергію і житлово-комунальні послуги та відсутність з цього приводу рішень колегії КМДА, які мали б передувати їх затвердженню відповідними розпорядженнями очільника КМДА. Саме колегіальність при прийнятті рішень, якою б формою вони не були оформлені, є принципом місцевого самоврядування, закріпленого ст. 4 Закону України № 280/97-ВР.

Посилаючись на низку законодавчих актів, у т. ч. й неіснуючих (Закон України «Про Національну комісію регулювання ринку комунальних послуг України») апелянтом зазначено про розмежування повноважень щодо встановлення тарифів між Нацкомпослуг (НКРЕ) та органами місцевого самоврядування.

Оспорюваними розпорядженнями встановлено тарифи на теплову енергію (як товарну продукцію) для суб'єктів господарювання, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії (зокрема, ПАТ «Київенерго»). Зазначений юридичний факт виключає компетенцію на встановлення цих тарифів органом місцевого

самоврядування, яким вважає себе апелянт, згідно ст. 20 Закону України № 2633-IV «Про тепlopостачання» (як в редакції, що було чинною на момент подачі позову, так і після внесення змін Законом України № 2479-VI, що набрав чинності 22.07.2010 р.).

У свою чергу ПКМУ від 10.07.2006 р. № 955 не застосовується для формування тарифів на виробництво теплової енергії теплоелектроцентралями, тепловими електростанціями, атомними електростанціями, когенераційними установками та тими, що використовують нетрадиційні або поновлювані джерела енергії (згідно пункту 1 Порядку, затвердженого цією постановою).

Наведене узгоджується зі ст. 6 Закону України № 2479-VI (що набрав чинності 22.07.2010 р.), згідно якого до повноважень Нацкомпослуг належить встановлення тарифів на комунальні послуги суб'єктам природних монополій (до яких, згідно наявної у матеріалах справи публічної інформації територіального підрозділу Антимонопольного комітету України належать ПАТ «Київенерго» і ПАТ «Київводоканал»).

Таким чином, із повноважень органів місцевого самоврядування з 22.07.2010 р. виключено встановлення тарифів для суб'єктів природних монополій, що до того ж знайшло своє підтвердження правовим висновком постанови ВСУ від 28.05.2013 р. у справі № 3-9гс13, який є обов'язковим для суду, згідно положень ст. 244-2 КАС.

Не було повноважень у КМДА встановлювати тарифи на теплову енергію і до 22.07.2010 р., що вбачається зі змісту положень ст. 8 Закону України № 2509-IV «Про комбіноване виробництво теплової та електричної енергії (когенерацію) та використання скидного енергопотенціалу» і вже вказаної ст. 20 Закону України № 2633-IV.

Необхідно також зазначити, що положення Законів України № 2479-VI «Про державне регулювання у сфері комунальних послуг», № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» та підзаконних актів (постанов Кабміну) стосуються процедури встановлення тарифів для виконавців послуг, проте апелянтом до цього часу не виконано постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06 щодо визначення таких виконавців у м. Києві на централізоване опалення і централізоване водопостачання/водовідведення.

Стосовно посилання апелянта на лист Мін'юсту від 20.03.2009 р. № 48-09-24 слід зазначити, що згідно ст. 9 КАС (принципу законності) суб'єктивні думки посадових осіб, викладені листами не є підставою для їх застосування судом. У цій частині судом, з дотриманням положень ч. 2 ст. 161, ст. 244-2 КАС правильно застосовано правові висновки, зроблені постановою ВСУ від 28.11.2011 р. у справі № 21-246а11 (обов'язковою для застосування судами) щодо необхідності державної реєстрації розпоряджень КМДА.

Окремо слід зазначити, що згідно Глави 2 Закону України № 422/96-ВР «Про Конституційний Суд України» до повноважень цього суду не належить встановлення будь-яких нових норм у Конституції і чинному законодавстві, а лише визначено компетенцію тлумачення норм існуючих.

Стосовно не віднесення оспорюваних розпоряджень КМДА до регуляторних актів доводи апелянта є хибними і не ґрунтуються на положеннях ст. 1 Закону України № 1160-IV «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». Апелянт є регуляторним органом, яким видані оспорювані розпорядження, положення яких регулюють адміністративні відносини між ним та суб'єктами господарювання (зокрема природними монополіями), господарські відносини (наприклад, між тими самими ЖЕО та їхніми підрядними організаціями, чи ЖБК, ОСББ тощо). Аналогічні акти віднесені до регуляторних як самою КМДА до 2009 р., так і усталеною практикою ВАСУ: судовими рішеннями від 19.04.2007 р. № К-19634/06, від 02.06.2011 р. № К-19388/08, від 10.07.2012 р. № К/9991/39854/11 тощо.

В інших частинах доводи постанови Шевченківського райсуду м. Києва від 21.03.2014 р. апелянтом не оспорюються.

Прошу апеляційну скаргу, подану від імені КМДА, відхилити, як необґрунтовану.

13 червня 2014 р.

/Апелянт Олійник Д. В./